

Hasan
Kallimci

Bir Alamanya Romanı

Hasan Kallimci

Hasan Kayıhan, bizi anlatan Yoklar, Zincir, Uyanmak, Gurbet Ölümleri, Beyler Aman ve Dönüş romanlarıyla ve Emre, Oba, Töre, Ortadoğu, Hergün, Millî Eğitim ve Kültür, Kan, Doğu adlı dergi ve gazetelerdeki yazılarıyla tanınmış bir yazardır. Hacettepe Eğitim Fakültesi Lisan Okulu ve Orta Doğu Amme İdaresi mezunudur. Onlarca yıldır Almanya'da yaşamaktadır. "Alakız'ım Sarıkız'ım Alın Yazım"^[1] onun son eseridir. Bu kitapta, Kazakistan Türklerinden Saylav'ın Kazakistan'da geçen çocukluğu ve gençliği ile sonrasında Almanya'da yaşadığı yıllar hikâye edilmiştir.

Kitabı elime aldığımda adı ilginç gelmişti. "Alın Yazısı" anlaşılıyordu da Alakız ile Sarıkız'ı zihnime tam oturtamamıştım. Meğer, onlar Ahıl Teke Türkmen atlarının adlarıymış ve Kazakistan Türk'ü Saylav ve amcası ile birlikte romanın kahramanları imişler. "Atlar da roman kahramanı olur mu?" demeyin. Abbas Sayar'ın Yılık Atı adlı romanında atların baş kahraman olarak yer aldığını bildiğim için yadırgamadım.

Alakız, Saylav'ın çocukluk ve gençlik yıllarında, Aktöbe'nin Üstyurt Bozkırı'nda sırtında dolaştığı atıdır. Öksüzlüğünü ve yetimliğini unutturan, onu hayata tutunduran arkadaşıdır. Almanya'da yaşayan ve usta bir jockey olan amcası Yakup'un yanına gittiğinde de yurt dışından kaçak getirilen Sarıkız ile tanışınca Alakız'ı hatırlar. Duygulanır, duygularını mısralara döker:

"Ah Alakız'ım at diyemem ben sana

Yoldaşımın, kardaşımın sen benim

Hastalansam mahzun mahzun bakardın

Naralansam şimşek olup çakardın

Yürü desem dere tepe aşardın

Altın tüylüm, ışık gözlüm neredesin?

Gözlerini açıp açıp gör beni

Kulacığımı dikip dikip duy beni." diyerek ağlar.

Saylav, ilk görüşünde Sarıkız'a Kazak Türkçesiyle "*Selamün aleyküm Sarıkız! Korkma, benden sana zarar gelmez.*" diye seslenir. At, kişneyerek yaklaşır. Saylav, hayvanın adını tahmin edebilmiştir. At da bir hemşehrisini bulmanın sevincini yaşamıştır. Meğer Ahal Teke kısıraklarına Kazakistan'da Alakız, Sarıkız, Sarıgül, Goncagül, Günışığı gibi adlar verilirmiş. Saylav, atın alnındaki akıtmayı, yüzünü, gözünü öperken "*Ben kendimi, eller de seni mi kaçırdı ana toprağımızdan?*" diyerek gözyaşı döker. Gurbette yaşamının sıkıntısını, vatan hasretini Sarıkız ile hafifletir. Bakıcılığını üstlenerek onu yarışlara hazırlar.

Eserinde, Saylav'ın, amcası Yakup'un ve Sarıkız'ın yaşadıklarını akıcı bir üslupla kurgulayan Hasan Kayıhan kitabında; Almanya'daki Türkleri, oraya iltica etmiş PKK'lıların şirretliklerini ve Alman polislerinin PKK koruyuculuğunu, şahit olduğu olaylarla anlatıyor. Okuyucuyu, "İnsanımız dilini, kültürünü unutmasın!" diye çırpınan Türklerle de tanıştırıyor. Bazı Almanların ahlâk anlayışlarını da yeri geldiğinde ustaca sergiliyor. O bölümleri de sıkılmadan okurken Saylav'la birlikte olayların macerasına kapılıyor insan.

Dikkat etmişsinizdir, daha çok Ahal Teke atlarını anlattım. Çünkü romanı okuyup bitirdiğimde ilk aklıma gelenler, -Saylav ve amcası ile birlikte- Alakız ile Sarıkız adlarındaki kısraklar olmuştur.

Saylav'ın ALAKIZ'ı uzaklardaki vatanında, Üstyurt Bozkırı'nda kalmıştır. SARIKIZ, onun Almanya'daki yaşayışına renk katan bağlayan soylu bir Türk atıdır. Yetimliği, öksüzlüğü, garipliği ve gurbette yaşadıkları da ALIN YAZISI'dır.

Ve... Bu ad, bu Alamanya romanına pek yakışmıştır.

^[1] Alakız'ım Sarıkız'ım Alinyazım, Hasan Kayıhan, Elips Yayınları, Ankara, Eylül 2022